

РЕШЕНИЕ

№ 5223

гр. София, 08.10.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 52 състав,
в публично заседание на 07.10.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Силвия Димитрова

при участието на секретаря Албена Илиева, като разгледа дело номер **8179** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК, вр.чл.27а ЗЗДет.

Образувано е на основание изпратена от ДСП – К. село постъпила там жалба от Г. С. Д. и Д. Е. Д. и двамата от [населено място] срещу Заповед №ЗД/Д-С-КС-062/17.07.2020 г., издадена от Директора на ДСП-К. село, [населено място], с която на основание чл.26, ал.1, вр. чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДет детето им М. Д. Д. е настанена спешно в семейството на бабата и дядото по май(ина линия - К. Г. П. и С. А. П., считано от 17.07.2020 г. до промяна на обстоятелствата, довели до настаняване на детето извън биологичното семейство, респективно до произнасяне на съда с решение по чл.28 ЗЗДет. В жалбата се твърди, че оспореният акт е незаконосъобразен, като издаден при неизяснена фактическа обстановка. Оспорващите считат за необосновано е прието, че дъщеря им е била жертва на дългогодишен психически тормоз в семейството, в каквато насока липсват доказателства. Иска се отмяна на оспорената заповед и присъждане на разноски.

Ответникът – Директорът на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, изразява становище за неоснователност на жалбата. Не претендира за разноски.

Заинтересованите страни: К. Г. П. и С. А. П. и двамата от [населено място] оспорват жалбата и молят съда да я отхвърли. Съображения за това са изложени в постъпила молба от пълномощника на К. П. адв. И. А.. Не претендират за разноски.

По делото са събрани писмени и гласни доказателства. Приложено е заверено копие на административната преписка.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната

съвкупност, във връзка с доводите и твърденията на страните, приема за установено следното:

Производството пред ДСП – К. село е образувано по изпратени от ДАЗД постъпили там на 07.07.2020 г. два сигнала, касаещи непълнолетната М. Д. Д.. Първият сигнал е бил подаден от самото дете, чрез адв. И. А., а вторият от родителите на детето. По случая е изготвен социален доклад-предложение до Директора на ДСП – К. село. Със същия е предложено да бъде предприета спешно временна мярка за закрила „Настаняване в семейство на роднини и близки“ по отношение на непълнолетната М. Д.. Видно от отразеното в доклада, за да се стигне до това предложение са разгледани сигналите на детето и на родителите ѝ. Родителите са подали сигнала, тъй като на 06.07.2020 г. дъщеря им М. е напуснала дома, който е обитавала заедно с тях и пълнолетната си сестра З. Д., като е оставила писмо, с което ги е уведомила, че се установява да живее в дома на своите баба и дядо по майчина линия, при които желае да пребивава. В сигнала е посочено, че откакто детето е напуснало дома е спряло да отговаря на обажданията им и на изпратените съобщения, което силно ги е обезпокоило. Родителите са изразили притесненията си относно живота и здравето на дъщеря си, обосновани с връзката ѝ с 25 годишен мъж, който работи във фирмата на бабата и дядото, с които те не поддържат никакъв контакт от около 3 години поради възникнал сериозен конфликт между тях. Писмено са изразили желание ОЗД да защити интересите на детето, като бъде върнато обратно в дома им.

В сигнала си непълнолетната М. е потърсила защита от органите за закрила с твърдения за системно упражнявано спрямо нея психическо и физическо малтретиране от страна на родителите ѝ. Затова е поискала да ѝ бъде осигурена закрила в семейството на нейните баба и дядо.

За проверка на изложеното и за изготвяне на доклада социалните работници са посетили дома на бабата и дядото, където са провели разговор с тях и с детето. По тяхно сведение през последната една година М. е потърсила сама контакт с тях, без знанието и въпреки противопоставянето на родителите си. Във връзка с нейното решение да живее при тях, същите я подкрепят.

При разговора с детето, същата заявила, че в дома на родители си ежедневно е била подлагана на психически, а няколко пъти на физически тормоз от тях. Средата в този дом е описана от нея като изключително напрегната и стресираща, заявила е че се чувства подтисната и обидена заради тоталното negliжиране на мнението ѝ от страна на родителите. Конкретни факти и твърдения в тази насока обаче не са описани в доклада. Споделила е, че се чувства спокойна в дома на баба си и дядо си и е изразила категоричното си желание да остане да живее при тях. Не отрича факта, че е емоционално привързана към родителите си.

При изготвяне на доклада са взети предвид и взетото единодушно решение на свиканата среща по Координационния механизъм за деца, жертви на насилие за настаняване на детето в семейството на бабата и дядото, които писмено са заявили желанието си да поемат грижите за него. Като мотиви за направеното предложение в доклада е посочено още, че непълнолетното дете се страхува да се върне при родителите си, както и че от извършената проверка по сигнала и оказаната кризисна интервенция има данни за емоционално страдание при детето.

Въз основа на предложението в доклада е издадена оспорената в настоящото производство заповед, с която на основание чл.26, ал.1, вр. чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДет детето им М. Д. Д. е настанена спешно в семейството на бабата и дядото по май(ина

линия - К. Г. П. и С. А. П., считано от 17.07.2020 г. до промяна на обстоятелствата, довели до настаняване на детето извън биологичното семейство, респективно до произнасяне на съда с решение по чл.28 ЗЗДет. Като мотиви в същата е посочено, че С подаване на сигнал непълнолетната е потърсила закрила и се страхува да се върне при родителите си, тъй като е жертва на дългогодишен психически и физически тормоз от тях, а бабата и дядото са заявили писмено готовност да поемат грижите за внучката си до промяна на обстоятелствата.

За изясняване на спорните факти по делото, а именно относно липсата или наличието на тормоз по отношение на детето от родителите ѝ, са събрани гласни доказателства. Разпитана в качеството на свидетел З. Д., сестра на детето и дъщеря на оспорващите, която живее заедно с тях и през последните няколко години не е отсъствала от дома им, заявява, че няма разлика в отношението на родителите към нея и към сестра ѝ, каквото е позволявано на нея е позволявано и на сестра ѝ. Спорове е имало, но според нея същите са били нормални, тъй като са били свързани с това до колко часа вечер може непълнолетната да е навън. Тя искала да е до 23 ч., а родителите позволявали до 22 ч. Според нея в семейството не е имало никакви заплахи за живота и здравето на М., както и закани от страна на родителите. При всеки здравословен проблем М. се е обръщала към майка си и тя се е отзовавала. В тази връзка потвърждава изложеното в жалбата относно проблем със здравословното състояние на М., довел до хоспитализирането ѝ през лятото в болница „П.“, като заявява, че след като детето се обадило на майка си и я уведомила за проблема, последната зарязала всичко и отишла при нея в болницата, където останала през цялото време. Престоя в лечебно заведение в периода 25.07.2020 г. – 30.07.2020 г. се установява от представената по делото епикриза.

Доказателства, установяващи нанесен на детето физически или психически тормоз не се съдържат в административната преписка. Такива не са представени и в съдебното производство.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:
Жалбата е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Подадена е в преклузивния срок за оспорване срещу индивидуален административен акт по смисъла на чл.21 АПК, който подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, съгласно изричната норма на чл.27а, ал.1 ЗЗДет.

Разгледана по същество жалбата е и ОСНОВАТЕЛНА.

Като взе предвид изложените от оспорващите доводи и извърши проверка на административния акт на всички основания за законосъобразност, съдът обосновава следните изводи:

Процесната заповед е постановена от компетентен орган, в кръга на правомощията му, съгласно чл.27, ал.1, вр. чл.21, ал.1, т.11 ЗЗДет.

Актът е в предписаната от закона писмена форма.

При издаването му обаче са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, довели до немотивираност на акта и издаването му в противоречие на материалния закон. Редът за осъществяване на мерките за закрила на детето е разписан в глава трета на ППЗЗДет. В случая детето е спешно настанено извън семейството, при което приложима е разпоредбата на чл.33 ППЗЗДет. Съгласно ал.1 на тази разпоредба спешното настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. Следователно за да се стигне до извода, че се налага спешно настаняване на детето извън семейството е

необходимо да е установено, че е налице опасност за здравето или живота му в семейството, в което живее. Тази опасност на първо място следва да е обоснована с конкретни действия или бездействия от страна на родителите, с които се застрашават живота и здравето му. В случая като основание за предприемане на мярката е посочен дългогодишен физически и психически тормоз, без обаче конкретно да е посочено в какво се е изразявал същия. Конкретни действия, приети за тормоз от страна на родителите, не са посочени нито в оспорената заповед, нито в съпътстващите я документи в административната преписка, включително и в изготвения социален доклад. Липсата на такива настоящият съдебен състав счита за липса на мотиви, която препятства контрола на акта и ограничава правото на защита на родителите. От изложените мотиви в акта последните не могат да разберат какъв конкретен тормоз са прилагали по отношение на дъщеря си, което е пречка да организират защитата си. Липсата на мотиви в смисъл на горепосоченото препятства съда да провери предпоставките за издаване на акта. Предвид изложеното това нарушение е от категорията на съществените, обуславящи неговата отмяна.

Освен това съдът намира, че в нарушение на чл.14 ППЗЗДет не е извършено цялостно и всеобхватно проучване на случая. Тази разпоредба предвижда, че социалният работник извършва проучване и оценка на сигнала, като събира необходимата информация от семейството, детето, училището, детската ясла и градина, специализираната институция, роднини, близки, съседни, друга дирекция "Социално подпомагане", личен лекар и от други източници при необходимост. В процесния случай информация е събрана само от детето и дядото и бабата, при които то е заявило желание да живее. Видно от доклада информация от други места не е събрана, включително и от семейството. Във връзка с последното социалният работник се е позовал само на подадения от родителите сигнал, като не е посетил семейството и не е проучил и събрал допълнителна информация относно средата, в която детето е живяло. Не е събрал информация, подкрепяща или оборваща твърденията на детето за психически или физически тормоз от страна на родителите му от близки, съседни и други източници при необходимост. Налагането на мярката в условията на спешност не освобождава социалният работник от това му задължение, доколкото в разпоредбата на чл.33, ал.3 ППЗЗДет изрично е посочено, че проучване се извършва, но в по-кратък срок от 10 дни. Така крайният акт се явява издаден в нарушение на чл.35 АПК.

Допуснатите нарушения са довели до издаване на оспорваната заповед в противоречие с материалноправните норми и с целта на закона, формулирана в чл.33ЗДет.: отглеждане на детето в семейна среда и осигуряване на най-добрия интерес на детето.

Мерките за закрила на детето и редът и условията за прилагането им са регламентирани в Глава четвърта на Закона за закрила на детето (чл.23 – чл.43а) и в Глава трета от Правилника за прилагане на закона (чл.9 – чл.33).

Основанията за прилагане на мярка за закрила чрез настаняване на детето извън семейството са изрично установени в чл.25, ал.1 ЗЗДет. В т.4 на чл.25, ал.1 ЗЗДет. – посочена като правно основание за издаване на процесния административен акт, е предвидено, че може да бъде настанено извън семейството дете което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

Съдът намира, че в случая не се установи детето да е било жертва на насилие, което

да създава опасност за увреждане на физическото, психическото, нравствено, интелектуално или социалното му развитие. В случая не се събраха доказателства, от които да се направи извод, че детето е било малтретирано или насилвано по някакъв начин и това е довело или е могло да доведе до увреда на психическото и физическото му здраве.

Освен това, съгласно изричната норма на чл.23 ППЗЗДет. настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството, освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане. Според изискването на чл.33, ал.1 ППЗЗДет. спешно настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. От събраните по делото доказателства не може да бъде обоснован категоричен извод, че към датата на издаване на заповедта е била налице непосредствена опасност за живота и здравето на малолетната М.. Както се каза и по-горе не са посочени конкретни действия или бездействия на родителите ѝ, представляващи такава непосредствена опасност. Такива не се доказаха и в хода на процеса. Напротив, от показанията на разпитания свидетел, който макар и да е в роднински връзки с детето и родителите, доколкото има непосредствени възприятия от живота в семейството, се установи, че тормоз по отношение на М. от родителите ѝ не е осъществяван.

В тежест на административния орган е при условията на пълно и главно доказване да установи, че актът е издаден при наличие на предвидените в закона основания. Ответникът не се е справил с доказателствената си тежест, като е обосновал изводите си преимуществено на желанието на детето да бъде настанено извън семейството и готовността на бабата и дядото да поемат грижите за него, което не е достатъчно, за да се издаде акт от вида на процесния. Предвид това настоящият решаващ състав приема, че №ЗД/Д-С-КС-062/17.07.2020 г., издадена от Директора на ДСП - К. село, [населено място] е незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

При този изход на спора основателно се явява искането на оспорващите за присъждане на разноски. Същите са направени и доказани в размер на 170 лева, от които 20 лева внесена държавна такса и 150 лева заплатен адвокатски хонорар. От представения договор за правна защита и съдействие е видно, че от договореното възнаграждение в размер на 300 лева, реално заплатени са само 150 лева, които именно следва да бъдат присъдени и заплатени от ЮЛ, чийто орган е издал оспорения акт, а именно Агенция социално подпомагане.

Водим от гореизложеното и на основание чл.172, ал.2 АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, Второ отделение, 52 състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ Заповед №ЗД/Д-С-КС-062/17.07.2020 г., издадена от Директора на ДСП-К. село, [населено място].

ОСЪЖДА Агенция социално подпомагане да заплати на Г. С. Д. и Д. Е. Д. и двамата от [населено място] деловодни разноски в размер на 170 /сто и седемдесет/ лева.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от уведомяване на страните, на които на основание чл.138, ал.3 АПК да се изпрати препис от същото.

СЪДИЯ:

